Din ultima bancă

E un loc bun acesta în care stau acum. Văd de aici și copiii aplecați peste caietele lor, și razele tîrzii și jucăușe ale soarelui care-și fac de lucru în părul copiilor, și exercițiile care se lucrează la tablă. Din ultima bancă se pot vedea multe lucruri.

Vecinul meu din banca din față e neliniștit. Nici nu apucă tovarășa profesoară de matematică să pună o întrebare și el țîșnește din bancă, cu degetele în sus, gata să răspundă. Firește, e bine că știe, că a învățat. Dar de ce n-o fi mai disciplinat? Tovarășa profesoară îl numește pe el. Așa am aflat că-l cheamă Ion Arieșanu.

Clasa a VIII-a B de la Școala medie „Mihail Sadoveanu" din București — căci uitasem să vă spun că aici m-am instalat — are oră de geometrie. Lecția de repetat — cercul. Lecție nouă — determinarea planului.

Pe rîndul meu, de la perete, în banca a doua, un băiat înalt, cu ochelari, notează de zor ceva în caiet.

— Ressu! O dreaptă și un punct exterior ei pot determina un plan?

Ressu, adică băiatul la care mă uitam, se ridică, banca scîrțîie prelung, pupitrul pocnește și el... în sfîrșit, s-a ridicat. Dar nu răspunde. Mie mi s-a părut că ia notițe. Dar el de fapt...

— Păcat, Ressu, că nu vrei să înveți. Nici anul trecut nu te-ai străduit... Și mustrarea tovarășei profesoare se aude foarte clar în liniștea clasei. Și stăruie, amplificată parcă și de mustrarea colegilor.

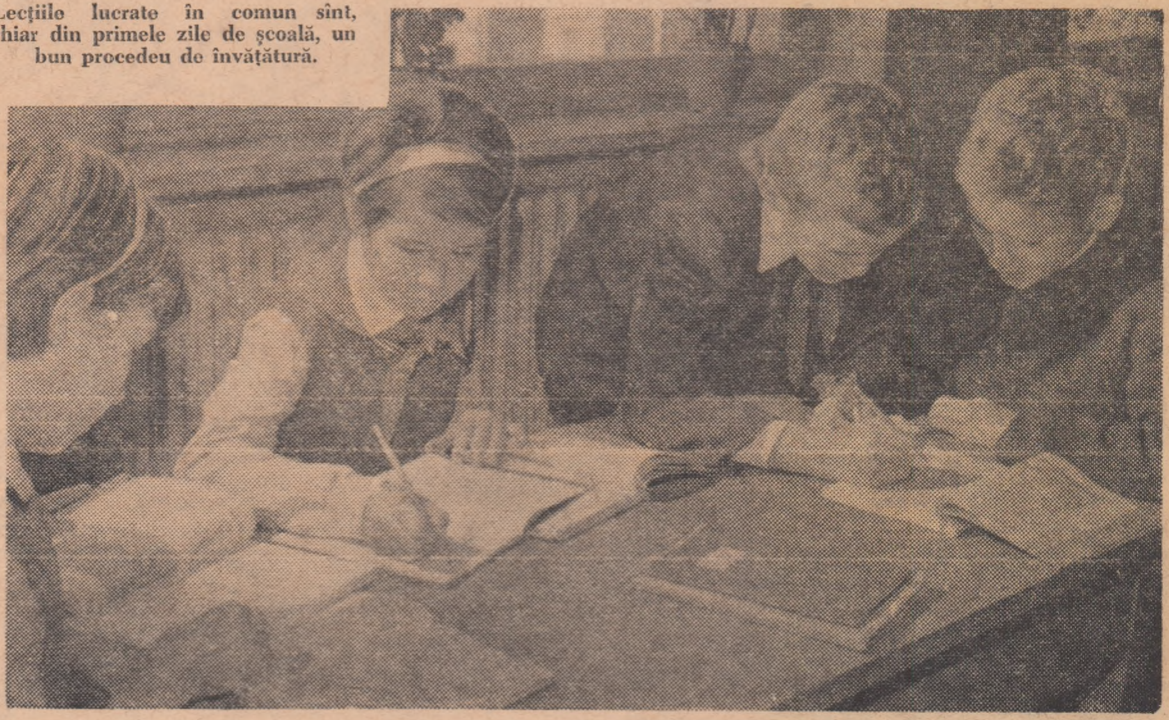
Lecția continuă.

O fetiță de pe rîndul de la fereastră — Daniela Popescu — răspunde sigur, frumos, fără să șovăie. Un alt băiat, Eugen, cel de pe rîndul din mijloc din ultima bancă, este lăudat că a început bine anul școlar. (Limba romînă 9, istorie 10, geografie 8).

Ei trebuie să învețe bine, lec-

E. SKIBINSKY

(Continuare în pag. a 7-a)

Lecțiile lucrate în comun sînt, chiar din primele zile de școală, un bun procedeu de învățătură.

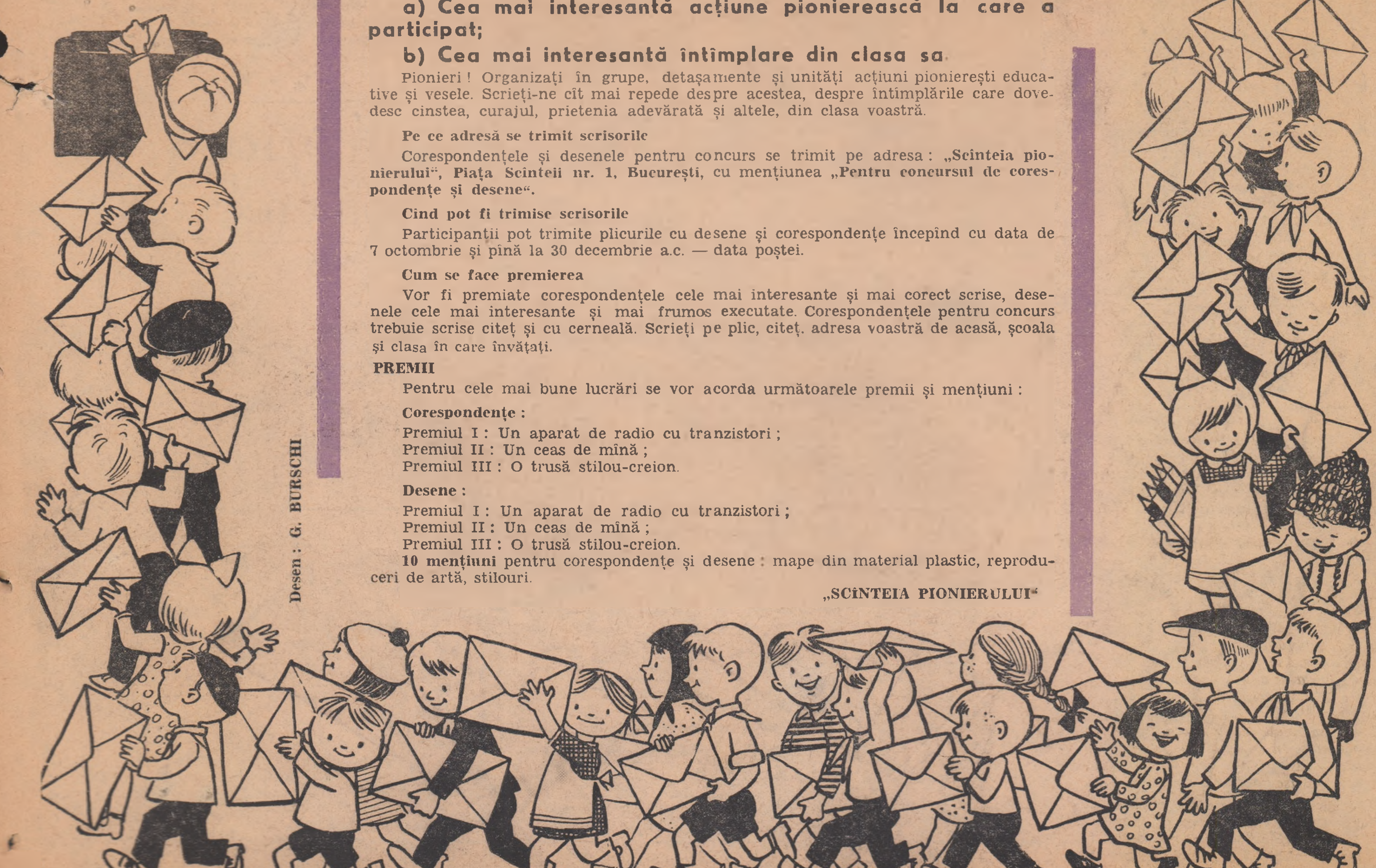
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV 40 nr. 80 (9) ★ miercuri 7 oct. 1964 ★ 8 pag. 30 bani

Concursul de corespondențe și desene

„Scînteia pionierului" organizează între 7 octombrie și 30 decembrie 1964, concursul de corespondențe și desene.

Temele concursului

Fiecare pionier care dorește să participe la concurs va trimite redacției corespondențele sau desenele sale — la alegere — în care să vorbească despre:

a) Cea mai interesantă acțiune pionierească la care a participat;

b) Cea mai interesantă întîmplare din clasa sa.

Pionieri! Organizați în grupe, detașamente și unități acțiuni pionierești educative și vesele. Scrieți-ne cît mai repede despre acestea, despre întîmplările care dovedesc cinstea, curajul, prietenia adevărată și altele, din clasa voastră.

Pe ce adresă se trimit scrisorile

Corespondențele și desenele pentru concurs se trimit pe adresa: **„Scînteia pionierului", Piața Scînteii nr. 1, București,** cu mențiunea **„Pentru concursul de corespondențe și desene".**

Cînd pot fi trimise scrisorile

Participanții pot trimite plicurile cu desene și corespondențe începînd cu data de 7 octombrie și pînă la 30 decembrie a.c. — data poștei.

Cum se face premierea

Vor fi premiate corespondențele cele mai interesante și mai corect scrise, desenele cele mai interesante și mai frumos executate. Corespondențele pentru concurs trebuie scrise citeț și cu cerneală. Scrieți pe plic, citeț, adresa voastră de acasă, școala și clasa în care învățați.

PREMII

Pentru cele mai bune lucrări se vor acorda următoarele premii și mențiuni:

Corespondențe:

Premiul I: Un aparat de radio cu tranzistori;
Premiul II: Un ceas de mînă;
Premiul III: O trusă stilou-creion.

Desene:

Premiul I: Un aparat de radio cu tranzistori;
Premiul II: Un ceas de mînă;
Premiul III: O trusă stilou-creion.

10 mențiuni pentru corespondențe și desene: mape din material plastic, reproduceri de artă, stilouri.

„SCÎNTEIA PIONIERULUI"

Desen: G. BURSCHI

Vă invităm

La Palatul pionierilor

În seră e tot vară. E cald, e lumină și florile apar în fiecare zi din bobocii ocrotiți cu atenție de micii grădinari.

Toamna a adus, o dată cu roadele sale bogate, bucuriile de început ale unui nou an școlar.

După o vacanță plină de minunății, copiii s-au reîntors la uneltele învățăturii. Dar pentru ca învățătura să fie mai temeinică, cunoștințele lor mai bogate, iar timpul liber petrecut cît mai interesant și mai folositor, mulți pionieri și școlari din București și-au făcut o tradiție din frecventarea celor **800 de grupe de cercuri care funcționează la Palatul pionierilor.**

La 4 octombrie, orele 9, trompetele pionierești au vestit — pe scena sălii de teatru — deschiderea noului an de activitate la palat. A avut loc o frumoasă serbare prezentată de formațiile artistice ale Palatului pionierilor — prilej, totodată, de a se face cunoscute copiilor numeroasele activități, cercuri și posibilități pe care le oferă palatul din dealul Cotrocenilor pentru ca ei să-și dezvolte aptitudinile, să se formeze ca cetățeni destoinici, folositori patriei. A fost o entuziastă trecere în revistă — în genul spectacolelor-afiș, a ceea ce copiii pot găsi la palatul lor drag. În afara activității de cerc, în trimestrul acesta se vor organiza pentru pionieri și școlari o serie de acțiuni educative legate de cunoașterea drumului glorios de luptă al partidului, de grija acestuia pentru viața fericită a copiilor noștri. Astfel, pe această temă se vor desfășura: o întîlnire cu activiști de partid intitulată **„Partid al luminii, partid neinvins, Părinte-al copiilor patriei, drag"** — în ziua de 11 octombrie orele 10. Un medalion de cîntece și poezii despre patrie și partid cu tema **„Partidul ne-a dat fericirea și bucuria zilelor noastre"** va avea loc la 6 decembrie orele 10.

În scopul cunoașterii de către copii a grandioaselor înfăptuiri ale patriei noastre socialiste, a frumuseților și bogățiilor ei, vor avea loc, între alte manifestări, 2 întîlniri: una cu **petroliștii de la Rafinăria „1 Mai" Ploiești** (11 octombrie) alta cu **fruntași ai recoltelor bogate** (18 octombrie). În săptămîna de la 12 la 18 octombrie, dimineața și după-masă, vor fi prezentate programe de filme artistice și documentare romînești în cadrul ciclului **„Priveliști noi, oameni noi"**

Finala concursului pe tema **„Să cunoaștem mărețele înfăptuiri ale patriei noastre socialiste"** va avea loc pe data de 20 decembrie orele 10, iar în cinstea zilei de 30 Decembrie — adunarea pionierească intitulată **„Patrie, pămînt de aur, patrie, pămînt slăvit"**.

În vederea alegerilor activului pionieresc, pionierii președinți de unitate vor participa la convorbirea **„Să-i alegem în activul pionieresc pe cei mai buni dintre noi"**, duminică 11 octombrie orele 9, iar în ziua de 15 noiembrie orele 10, se va desfășura un schimb de experiență între detașamentele de pionieri fruntașe.

Ziua de 7 Noiembrie va fi sărbătorită prin organizarea unei întîlniri cu activiști de partid care le vor vorbi copiilor în legătură cu tema **„Sub steagul atotbiruitor al leninismului"**. O întîlnire cu utemiști fruntași va fi consacrată cunoașterii de către pionierii mai mari a drepturilor și îndatoririlor utemiștilor. **„Să învățăm cu drag"** se va intitula adunarea pionierească din 20 noiembrie ora 9.

Între 7-13 decembrie vor avea loc manifestări literare, în cadrul unei **„Săptămîni a cărții"** — cînd pionierii se vor întîlni și vor discuta cu autorii cărților preferate. Cei mici, vor avea posibilitatea ca în ziua de 30 octombrie ora 9, să stea de vorbă cu oamenii de știință, în cadrul unui simpozion pe tema „Ce știm despre alte planete".

Palatul pionierilor, prin **Cabinetul activului de pionieri**, desfășoară o bogată și variată activitate în ajutorul activului pionieresc. Astfel, aici se dau consultații și se desfășoară instruiri ale pionierilor din activ, se organizează adunări pionierești, activități pentru îndeplinirea condițiilor în vederea obținerii distincțiilor pionierești etc.

Acestea sînt doar o parte din activitățile mai importante ce se vor desfășura la palat ca și la casele pionierești în perioada primului trimestru.

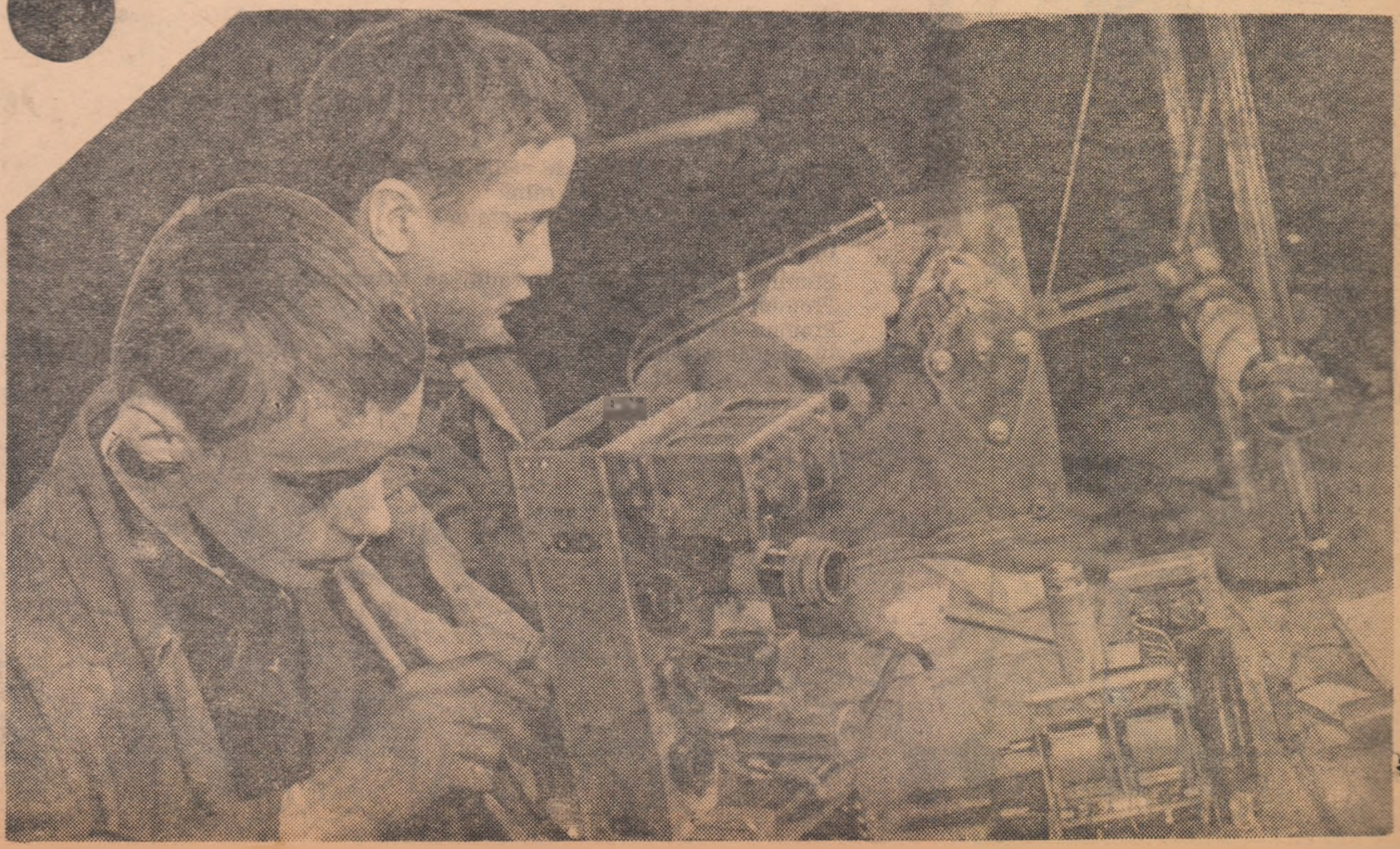
Palatul pionierilor, palatul vostru drag, și casele pionierilor vă așteaptă!

Repetițiile la cercul de acordeon au început și ele, cum e și firesc, cu descifrarea unei noi melodii.

Din viața pionierească

Munca la un aparat de radio e migăloasă — cere atenție și bună pregătire. Întrebați pe oricare radiotehnician.

PENTRU VOI, COPII!

Pionierii din orașul Iași și-au început deunăzi activitatea în cercurile cultural-artistice și științifice ale Casei pionierilor. Ei au sărbătorit acest eveniment în sala de festivități a Casei tineretului din localitate, unde au susținut un interesant spectacol. În acest an, pionierii din orașul Iași își vor desfășura activitatea extrașcolară într-un local mult mai spațios. Noua Casă a pionierilor din Iași va fi dotată cu ateliere și laboratoare pentru cercuri, o sală de club, bibliotecă etc, unde își vor desfășura activitatea peste 3 000 de pionieri.

Sfatul profesorului

Ştiţi să învăţaţi?

În organizarea studiului individual, o mare importanţă are pentru fiecare elev împărţirea timpului sau, cum se spune în mod obişnuit, programul zilei. Pentru că majoritatea pionierilor au cursuri după-amiază, l-am rugat pe Marian, elev fruntaş în clasa a VI-a, să ne spună care este programul său zilnic. Marian se scoală la ora *şapte*, pînă la *opt* îşi face toaleta, ia micul dejun şi îşi pregăteşte cele necesare studiului. La ora *opt*, Marian începe să-şi facă lecţiile pentru ziua respectivă. Învaţă în mod obişnuit pînă la ora *unsprezece*, deci *trei* ore. Între unsprezece şi douăsprezece Marian se joacă, citeşte o carte de lectură apoi ia masa de prînz şi la ora *unu* fără zece minute este în curtea şcolii. După cursuri, pînă la ora *opt* seara, Marian joacă şah cu tatăl său, desenează, se întîlneşte cu prietenii săi. Uneori, Marian îşi modifică programul; *ceea ce însă rămîne neschimbat sînt cele trei ore de studiu*, între opt şi unsprezece dimineaţa, pe care le respectă cu strictețe.

Atunci cînd ne pregătim pentru lecţii este bine să începem studiul cu lecţiile cele mai grele. Iată, de pildă, cum ne pregătim pentru o zi în care avem matematică (geometrie), limba romînă (gramatica), geografie şi istorie. Începem cu matematica sau cu limba romînă, continuăm cu istoria şi încheiem studiul cu geografia.

La matematică şi limba romînă avem de făcut şi teme în scris. Se pune întrebarea *cum* şi *cînd* le facem?

Temele se fac întotdeauna după ce am învăţat lecţia, *deci mai întîi învăţăm şi apoi scriem temele*. Învăţăm întîi la matematică şi apoi ne facem tema, apoi la limba romînă şi imediat scriem tema pentru limba romînă şi aşa mai departe. De ce procedăm astfel? Pentru că temele sînt date tocmai pentru a aprofunda cunoştinţele dobîndite la lecţie, pentru a ne exersa şi a ne familiariza cît mai bine cu cele studiate în lecţia de zi.

Marian ne spune că pentru el momentul cel mai important şi cel mai greu, care cere atenţie şi concentrare deosebită, este acela cînd învaţă lecţia. Pentru studiul individual el foloseşte în primul rînd *manualul şi notiţele*. Cum folosim manualul şi cum trebuie să folosim notiţele? Iată, de pildă, zilele trecute, el a avut de pregătit la limba romînă lecţia „Despărţirea în silabe". Marian avea deschise în faţă şi cartea, şi maculatorul; a început cu cartea, a citit prima regulă, s-a uitat la exerciţiile pentru acasă, a ales cîteva cuvinte, le-a despărţit în silabe şi apoi a trecut la regula a II-a procedînd la fel. Dar maculatorul? Maculatorul i-a folosit foarte mult, aci exista un tabel clar făcut de tovarăşul profesor pe tablă.

În timp ce studia, Marian consulta şi tabelul din maculator. Urma tema, dar cînd să treacă la lucru a văzut că mai avea foarte puţin de făcut deoarece despărţise multe cuvinte în timp ce învăţa.

Trebuie să reţinem că Marian, atunci cînd studiază, respectă două principii. *Primul principiu:* foloseşte în acelaşi timp şi cartea şi maculatorul. *Al doilea principiu:* învaţă temeinic fiecare parte a lecţiei şi nu trece mai departe pînă ce nu e convins că a înţeles totul. El *studiază*, nu citeşte superficial.

Studiul individual mai are şi alte aspecte: *cum şi cînd învăţăm pentru teze; despre recapitulare şi despre exerciţiul suplimentar; cum facem un rezumat; cum învăţăm să scriem corect şi frumos* etc. Dar despre acestea, altă dată.

Prof. A. USCAR
Şcoala generală de 8 ani nr. 12 Bucureşti

Pionierii şi... toamna

Vin împreună la şcoală pionierii cu ghiozdanele pline de cărţi, toamna cu braţele pline de flori şi bucurii. Îşi dau mîna şi se despart pentru puţin timp — atît cît durează orele de curs. Apoi, se regăsesc în curtea şcolii, să zicem, de data aceasta cu pionierii clasei a VII-a E de la Şcoala de 8 ani din Turnu-Măgurele. Îi dau o mînă de ajutor, o ajută să-şi crească florile. Le plivesc, le aşează în ronduri. Şi curtea şcolii se face frumoasă.

După-amiază, cînd lecţiile au fost terminate pentru a doua zi şi cărţile şi caietele îmbrăcate în hîrtie albastră sînt puse la locul lor, unii dintre pionieri ca, de exemplu, Costică Dumitru din clasa a VI-a A, un băieţel brunet, vioi, care are o curte cu mulţi pomi, dau cîte o fugă pînă la livadă. Toamna le apleacă ramurile pline de gutui galbene, lucioase ca zîmbetul soarelui şi copiii îşi aleg cîte una. „Luaţi, le spune ea, nu vă sfiiţi! Pomii sînt îngrijiţi şi de voi!"

Alteori, dimineaţa, cînd începe o nouă zi de şcoală, îi întîlneşti veseli ducînd cu ei ghivece cu flori colorate. Fiecare le aşează la ferestre în clasa în care învaţă: Mihăilescu Virginia în clasa a VIII-a A, Dincă Marian în clasa a VII-a E, Stan Dragoş în clasa a VI-a F....

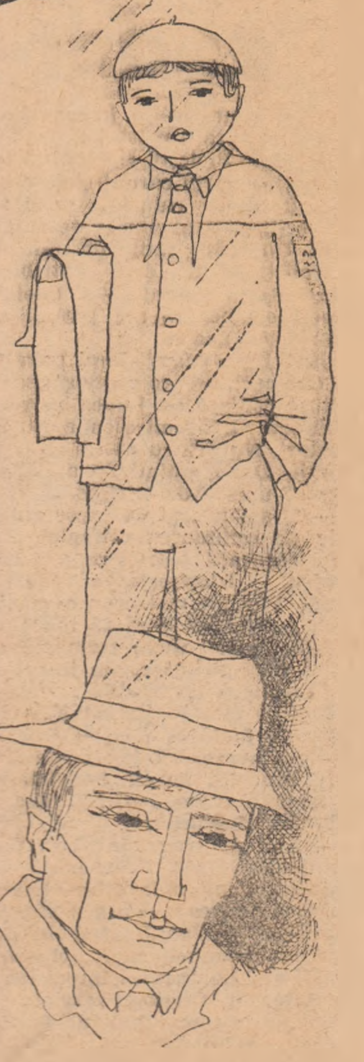
Acum, mulţi dintre cei 600 de pionieri ai şcolii sînt nerăbdători să meargă la culesul strugurilor la gospodăriile colective din raion. Care va încărca mai multe coşuri?

Şi toamna, însoţită peste tot de copii, se răsfaţă în flori, în fructele rumene, în boabele aurii ale strugurilor, în privirile lor mulţumite că au o prietenă atît de darnică şi de bogată.

S-au întîlnit ca în fiecare an: copilăria plină de zîmbet şi senin şi ciorchinele greu de rouă şi soare. Bine-ai venit, toamnă!

Amintiri pe ploaie

Desen:
ADRIANA MIHAILESCU

Corcoţoi Nicolae stătea pe treptele scării şi se uita cum plouă. Ploaia asta îi încurca toate socotelile. Ce i-o fi venit să se pornească tocmai acum! Stătea la adăpost căci şcoala lor medie, nouă, are în faţă, la intrare, acoperişul prelungit. Pe drum trecea liniştit, parcă nici n-ar fi simţit picăturile reci şi repezi, instructorul de partid, tovarăşul Nourescu Gheorghe. „Un om şi jumătate!" gîndi Nicolae. Oare cum îl cunoscuse prima dată? Da, era tot pe o vreme ca asta, însă..

— Auzi, cică la alde Rotaru le-a intrat apa în casă, le-a spus tata seara.

A doua zi, cu mult înainte de revărsatul zorilor, un om le-a bătut în poartă. Era tovarăşul Nourescu împreună cu alţi colectivişti şi l-au chemat şi pe taică-su de vale, la grădină. Îndemna oamenii, le vorbea de pagubele care pot fi evitate, îi sfătuia şi ei îl urmau. Ploaia a umflat apele Vasluieţului care au intrat în unele case. Tovarăşul Nourescu mergea la fiecare casă, discuta cu gospodarii, organiza echipe pentru evacuarea celor ameninţaţi, era printre cei care lucrau la dig, căci şi grădina colectivei trebuia salvată.

Într-o duminică, detaşamentul lui Nicolae avea serbare la căminul cultural. Sala era plină de n-ai fi putut arunca un ac. După ce au cîntat „Luminoasă zi de august", după ce au dansat, cineva îi aplauda tare, tare de tot. Nicolae a privit într-acolo şi l-a recunoscut, era tot el. După ce au terminat programul, tovarăşul Nourescu s-a ridicat în picioare şi a vorbit. Şi celor de pe scenă şi celor din sală. I-a lăudat pe copii că ştiu să cînte, i-a îndemnat la învăţătură. În cuvintele lui calde Nicolae a simţit grija părintească a partidului.

A venit şi în şcoală. Pionierii stăteau în curte, pe iarba în care ţîrîiau cosaşii şi zumzuiau albinele. S-a aşezat lîngă ei şi le-a spus o poveste, povestea lui August 23. Apoi le-a vorbit despre şcoala lor nouă, despre alte zeci şi sute de şcoli care se construiesc pe întreg cuprinsul ţării, despre fabricile şi uzinele ridicate în întregime în anii noştri de democraţie populară sau reamenajate, înzestrate cu utilaje moderne, le-a vorbit despre hărnicia oamenilor muncii pentru desăvîrşirea construcţiei socialismului.

Nicolae, alături de ceilalţi pionieri, l-a ascultat cu interes. Ştie atîtea omul acesta! Un sfat, o vorbă bună, un îndemn şi uneori o critică sînt pentru cei din jurul lui un adevărat ajutor.

Drumul lui zilnic trece pe ogoarele colectivei, pe la brigada zootehnică sau S.M.T., şi în acest drum se află şi şcoala.

Amintiri... N-au trecut decît cîteva clipe. Nicolae aleargă după el să-i spună respectuos: bună ziua.

Codăeşti-Vaslui

GETA COSTIN

Cum ne comportăm

Pescarul amator fără... permis!

Jos, lîngă gleznele podului, un băiat ciufulit, îndesat, încălţat cu nişte cizme de cauciuc, care-i treceau de genunchi, stătea înfipt în apa Crişului, la numai cîţiva metri de mal. Ochii scînteietori, la fel de albaştri ca şi apa, îi stăteau nemişcaţi pe oglinda apei, urmărind fiecare mişcare a plutei. Deodată însă pluta nu se mai văzu la suprafaţă, se scufundă în adîncul Crişului. Copilul, înfrigurat, cu faţa entuziasmată, trage puternic de undiţă în sus, către mal. Un peşte cît o şchioapă se zbătea frenetic, argintiu, prin aerul dimineţii. Cobor de pe pod să-i văd averea pescuită.

— Cît să cîntărească?

— Peste o jumătate de kilogram.

— Ai pescuit ceva astăzi?

— Cam puţin. A fost o zi slabă. Mai vin şi alţi pescari care nu fac altceva decît să tulbure liniştea apei. Şi totuşi am prins vreo opt bucăţi. Alaltăieri însă am prins un peşte de 12 kilograme.

— Cu undiţa asta mică!? Nu s-a rupt sfoara?

— Nu s-a rupt. M-au ajutat şi alţi pescari... L-am manevrat vreo jumătate de oră pînă l-am scos. Dar să vă spun şi altceva: în urmă cu patru săptămîni am prins...

În loc să-şi termine fraza, îl văd că-şi strînge aţa pe mosor, îşi ia sacoşa cu peşte, apoi o rupe la fugă. Un om în vîrstă a dat să fugă după el, dar pînă la urmă s-a lipsit. S-a oprit apoi lîngă mine spunîndu-mi că unii copii din oraşul Oradea vin şi pescuiesc fără permis.

...Oricum, Traiane, chiar dacă ai scăpat acum fără să fii amendat, cu siguranţă că de-ai să mai încerci să pescuieşti ilegal, organele competente or să te prindă. Dacă vrei să rămîi mai departe pescar amator, trebuie neapărat să-ţi scoţi şi permisul.

Mă întreb şi acum, de ce nu mi-ai spus numele complet, unde înveţi? Ce-o să zică colegii tăi „pescari amatori" cînd o să-ţi întîlnească prenumele în „Scînteia pionierului"? Ei totuşi te cunosc! Au fost cu tine doar la pescuit. Cum ai să te descurci faţă de ei, faţă de şcoală? Ia spune!

N. BULGARU

N-a fost în zadar

L-am cunoscut în imensa hală a secției Reparații mașini de la Uzinele „1 Mai" Ploiești. Un bărbat înalt, spătos, cu părul cărunt și fața brăzdată de multe riduri. E șeful acestei secții și unul din „veteranii uzinei". Unul din miile de muncitori petroliști harnici care contribuie la aducerea la suprafață a uneia din nesecatele bogății ale patriei noastre : aurul negru.

Cînd l-am rugat să-mi povestească cîte ceva despre copilăria sa, cum a luat contact cu lumea petrolului, Dumitru Dragomirescu a căzut pe gînduri. Nu pentru că nu și-ar fi amintit. Dar... amintirile acestea îi trezesc umbre de tristețe.

— M-am născut cu șapte ani înainte de înființarea primului atelier de reparații petroliere din orașul nostru — istorisește în cele din urmă. Părinții mei erau oameni săraci, n-au avut bani să mă țină la școală. Astfel, după terminarea celor 4 clase primare, am intrat ucenic strungar la fabrică.

În fața mea — parcă s-ar rula secvențe dintr-un film — trec imaginile firavului băiețandru de 12 ani, care cunoștea munca istovitoare de la această fragedă vîrstă, imaginea orașului sărăcăcios.

— Anii au trecut în zbor. Calendarul arăta 1933. Februarie... — își deapănă firul amintirilor tehnicianul Dragomirescu. Un ger năprasnic spinteca văzduhul. Dar în inima noastră, a muncitorilor, clocotea o ură și mai năprasnică împotriva exploatatorilor. Cerusem mărirea salariilor de mizerie, timp de lucru de 8 ore, condiții mai bune de muncă. Drept răspuns, la 1 februarie 1933, am primit salarii ciopîrțite. Vreo 10 000 de petroliști ne-am adunat în ziua aceea, la chemarea partidului, în piață. Nici armata n-a putut împiedica manifestația petroliștilor din județul Prahova. Au urmat : Siguranța... Bătaie... Doftana...

Dar n-a fost în zadar ! Azi viața noastră e așa cum am visat-o cîndva, cum am făurit-o noi înșine conduși de partid. În regiunea și în orașul nostru s-au mutat mii de petroliști în noi apartamente ; uzina noastră, care fusese cîndva un mic atelier de reparații, azi produce toată gama de instalații și utilaje pentru forajul și prelucrarea aurului negru. Iar producția petrolieră a țării a crescut în 1963 de 4 ori față de nivelul anului 1948.

„N-a fost în zadar" — își spune Dumitru Dragomirescu, cînd trece prin fața plăcii comemorative din parcul central străjuit de blocuri noi, cu cîte 8 etaje, și se îndreaptă spre casa lui ca o floare, clădită după 23 August 1944, în locul unei vechi cocioabe. În ușă îl întîmpină Paul, fiul, pionier în clasa a VII-a, care i-a pregătit o surpriză : prima notă 10 în noul an școlar. Apoi toată familia se așează în fața micului ecran.

„N-a fost în zadar" — repet în gînd cuvintele sale, cînd poposesc la Expoziția realizărilor economiei naționale, în fața instalației 3 DH-200, destinată forajului la adîncimi mai mari de 5 000 metri. La ultimul tîrg internațional de mostre de la Leipzig, această instalație a fost premiată cu medalia de aur. O mică placă de metal ne încunoștiințează că vestita sondă este fabricată la Uzinele „1 Mai" din Ploiești, unde lucrează, laolaltă cu sute de harnici muncitori, și Dumitru Dragomirescu.

ECATERINA BOKOR

Gînduri despre poru[mb,] timp și acid sulfu[ric]

Trenul spintecă noaptea cu repeziciune. Cîteva fulgere licăresc la fereastra compartimentului și cerul își dezleagă baierile.

— Nu-i prea bine că plouă, îmi spuse un tînăr ars de soarele verii, dîndu-și bascul pe ceafă cu mînie. Nu-i bine și gata !

— De ce, l-am întrebat eu ?

— Păi, porumbul încă nu s-a cules la noi, la Turnu...

Am gîndit că trebuie să fie brigadier în vreo gospodărie colectivă din Turnu-Măgurele, în tot cazul că lucrează în agricultură, așa că am continuat :

— Cum ajungeți acolo, o să aveți ceva de furcă la cules...

— Eu ? Nu, că lucrez la Combinatul de îngrășăminte chimice care se construiește la Turnu. Sînt electrician. O fabrică e gata din august, — cea de sulf ! Și se mai fac zece fabrici. Noi, electricienii, le dăm lumină, se mîndri tînărul. Să vedeți cum merge lumina !

— Și cu porumbul cum rămîne ?

— Sînt supărat așa, pe ploaia asta fără rost, ca oricare om, răspunse el simplu.

Unul dintre ceferiști ne întrerupe discuția anunțînd vesel : Turnu-Măgurele.

O MARE LIPSA

Ploaia a continuat cu încăpățînare și a doua zi. Abia spre prînz cîteva raze firave au poposit pe clădirile combinatului modern. Pentru moment sînt în biroul secretarului de partid — tovarășul Gheorghe Grosaru. Mă primește bucuros, „dar pentru puțin timp", mă anunță omul cu privirea ageră.

— De ce așa ?

— Pentru că noi toți, care lucrăm aci, avem o mare lipsă — timpul —, mă lămurește secretarul de partid.

L-am asigurat că îi voi respecta dorința de a nu-l reține, cu o singură rugăminte : să-mi vorbească despre locurile pe care s-a născut combinatul. Mi-a făcut semn să-l urmez la geam.

— Uite, aci e malul Dunării. Se vede. Alături sînt construcțiile. Ei bine, pe locul unde s-a ridicat combinatul, închipuiți-vă 52 ha de bălți, de sălcii...

Am închis ochii și în față mi-a apărut un loc aproape pustiu, nefolosit. Și acesta la cîțiva metri de port. Doar vapoarele care alunecau pe Dunăre îl mai înveseleau cu semnalele lor. Atîta tot. Au venit oamenii și au ridicat acest loc cu patru metri. Din Dunăre s-a adus nisip pentru a pregăti mai întîi terenul necesar fabricii de acid sulfuric. S-au bătut apoi piloții și s-a turnat fundamentul. Fabrica de acid sulfuric a fost gata cu șase luni înainte de termen. Și asta pentru că oamenii au învins timpul.

Un telefon întrerupse brusc povestirea. Secretarul de partid, membru în comitetul raional, e chemat pe teren pentru o chestiune urgentă — culesul porumbului. Îmi amintesc discuția din tren cu tînărul electrician și zîmbesc.

— O să vă însoțească tovarășul Ștefan Dascălescu, dispecerul nostru, ne-a spus scuzîndu-se secretarul de partid.

Și m-am gîndit o dată mai mult cît de prețios e timpul și cît de mare lipsa lui aci.

SO_4H_2

Pornesc spre fabrica de acid sulfuric. La cîțiva pași, însoțitorul îmi arată un mare depozit de pirită. De-aci, pe niște benzi transportoare, pirita e purtată sus în fabrică. O luăm pe lîngă benzi pînă ajungem în subsecția — prăjire. Pătrundem mai întîi într-o încăpere în care se află tabloul de comandă. Sîntem primiți de inginerul chimist Nicula Paul, tînăr absolvent. E bucuros să ne vorbească despre procesul de obținere a acidului sulfuric. Își scoate un creion din buzunar și pe o fițuică ne face o schiță. Cu ajutorul schiței și al tabloului de comandă ne arată că prin arderea piritei rezultă bioxid de sulf. Acesta e purificat și dus la sobele de contact unde prin oxidare dă trioxidul de sulf, iar trioxidul combinat cu apa dă naștere acidului sulfuric — SO_4H_2. Auzim cu greu explicațiile. E un zumzet continuu. Și zumzetul ăsta îți dă impresia că te afli pe un mare aeroport de unde își iau zborul zeci de avioane cu călători. Oamenii, fabrica lucrează de zor.

CHIMIȘTII

Ne continuăm drumul. În fața cuptoarelor, în care arde pirita ca un soare zăvorît, îl întîlnim pe maistrul chimist Gheorghe Marincaș. Ieșea din tură.

Cum a ajuns chimist ? Iată ce am aflat : terminase șapte clase undeva prin Oaș, locul lui de baștină. Mai purta cravata roșie de pionier. Nu se hotărîse ce meserie [...] îi plăcea chimia. Într-o zi, în zi[...] „Socialismul" a văzut o mică infor[...] primesc elevi la Școala profesional[...] mie din Baia-Mare. S-a înscris. S[...] de-atunci. Acum, conduce 19 oam[...] la procesul de fabricație a acidului s[...] la dispecer am aflat că e unul dintr[...] rii fruntași cu care fabrica se mîndr[...]

Părăsim fabrica de acid sulfuric [...] tem o distanță destul de bună pînă [...] de îngrășăminte, în construcție.

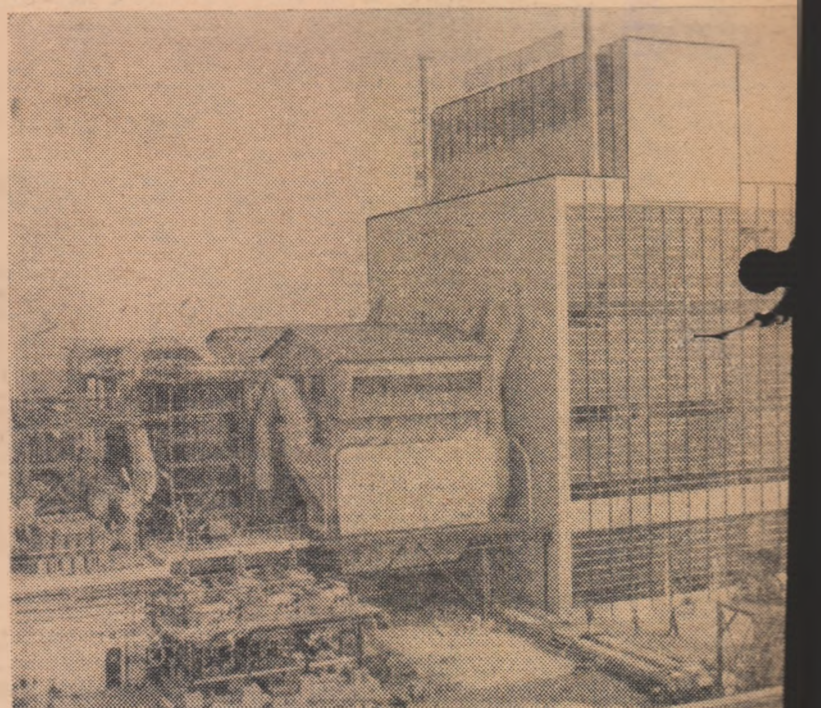
Aci, facem cunoștință cu utemistu[...] Aurel, sudor în plumb. S-a calific[...] de muncă. Modest, nu-i place să [...] despre el. — „Să spună tovarășul i[...] dacă sînt un plumbor bun", ni se [...] el... Și n-a trebuit mult timp ca s[...] din 1963 fotografia sa se află la [...] onoare al clubului.

Și la fiecare pas, pe marele șanti[...] binatului am întîlnit oameni price[...] rincaș, ca Stamate, ca Nicula.

Ei știu un lucru : cu cît vor pr[...] multe îngrășăminte, cu atît produc[...] lă la hectar pe țară va crește.

Ne îndreptăm spre autobuz. În d[...] nim zeci de elevi de la Școala prof[...] chimie din oraș, care vin în practi[...] binat. Poate nu peste mult timp i[...] lîngă chimiștii de nădejde pe car[...] noscut în acest prag de toamnă. pr[...] vadă întregit combinatul cu cele în[...] brici, dintre care unele în constru[...] abia proiectate.

MAR[...]

Vedere generală a modernei Fabrici de acid sulfuric de la Turnu-Măgurele.

Arătura adîncă, condiție de seamă pentru recolta bogată a anului viitor — zic tractoriștii de la G.A.C.-Otopeni

Frunzuliță, măr rotat

Frunzuliță, măr rotat,
Bine-i azi la noi în sat
C-avem pîine și lumină
Și trai bun la masa plină.
Casa ni-i plină de soare
Zilele ni-s sărbătoare,
Iar în inimi voia bună
O-mpletirăm în cunună.
Colectiva ni-i izvorul
Ce ne-aduce-n casă sporul
Și munca ni-i bucurie
În marea gospodărie.
Zboară cîntul printre brazi
De la noi până-n Bicaz
Și de-acolo-mbracă, roată,
În lumină țara toată ;
Zboară cîntul peste plai,
Înflorat gură de rai
Să ducă Partidului
Mulțumirea omului
Că el le-a făcut pe toate
Și lumină, și bucate.

Auzită în comuna Răzoare, de CHIRA VERA, cercul literar „G. Coșbuc" din Tg. Lăpuș, reg. Maramureș.

A XV-a aniversare a R. P. Chineze

Trei pionieri chinezi, Ven Țin-hai, Tzia Șu-ven și Tzou Șian-tin, trei copii eroi, care, datorită prezenței de spirit și curajului de care au dat dovadă, au prevenit deraierea unui tren de pasageri. Iată-i în fotografie, citind zecile de scrisori de mulțumire pe care le primesc de la călătorii salvați.

Biblioteca celor mici

Pe o stradă liniștită din Pekin se află o clădire impunătoare, cu ferestre mari, luminoase. Este biblioteca copiilor din capitala R. P. Chineze. În fiecare după-amiază vin aici zeci de cititori. În sălile de lectură, la măsuțele special construite, ei stau ore în șir cufundați în lectura cărților lor preferate. Bibliotecara își iubește mult cititorii. În fiecare săptămînă ea organizează pentru micii cititori „ziua poveștirilor". Atunci biblioteca devine neîncăpătoare. Bibliotecara povestește tare frumos, iar micii auditori sînt numai ochi și urechi. Iată, în cuvinte calde, pe înțelesul lor, bibliotecara evocă, cu ajutorul cărților, momente din lupta dusă de poporul chinez pentru libertate și o viață mai bună. În timp ce vorbește, pe un ecran se proiectează diafilme. Imaginile completează, întregesc spusele bibliotecarei. Și ca de obicei, după fiecare zi a poveștilor, alți 10—15 copii devin cititori ai bibliotecii.

Adeseori, bibliotecara își vizitează cititorii acasă, ori la școală. Ea discută cu părinții și profesorii cititorilor, se interesează de felul cum se comportă aceștia în familie, cum învață, ce preocupări și preferințe au. Iar atunci cînd se întîlnesc din nou în sala de lectură, bibliotecara le recomandă cărțile cele mai indicate. Tot din inițiativa bibliotecarei micii cititori se întîlnesc periodic cu oameni de știință și cultură, cu muncitori renumiți, care le povestesc copiilor episoade interesante din munca și viața lor. Toate acestea îmbogățesc orizontul copiilor.

de la prietenii tăi de peste hotare

A XV-a aniversare a R. D. Germane

Pionierii din Pankow

Pionierii germani întîmpină sărbătoarea de la 7 octombrie, a XV-a aniversare a proclamării Republicii Democrate Germane, cu succese deosebite în activitatea lor de zi cu zi.

În afară de jocuri distractive, vizite la diferite întreprinderi, manifestări cultural-sportive sau întîlniri cu fruntași în muncă, pionierii și școlarii din Pankow (Școala nr. 7) desfășoară o intensă activitate pentru sprijinirea procesului instructiv-educativ. Micii naturaliști, bunăoară, s-au organizat în echipe și strîng diferite plante și insecte pentru întocmirea unor ierbare și insectare. Alți pionieri culeg poezii, legende din localitate și din împrejurimi, au alcătuit un frumos fotomontaj cu aspecte din viața nouă a lor și a școlii în care învață.

Pionierii din Pankow sînt cunoscuți în localitate și pentru bogata activitate pe care o desfășoară pe lotul școlar. În timpul liber ei fac aici diferite experiențe agricole, cultivă legume, cereale. În vacanța de vară din acest an, de exemplu, ei au predat statului zeci de kilograme de roșii și fasole, recoltate de pe lotul școlar, iar cu banii procurați și-au propus să-și reînnoiască materialul sportiv. De asemenea, în timpul campaniilor agricole, pionierii și școlarii de la Școala nr. 7 din Pankow posesc adeseori pe ogoarele gospodăriei agricole colective din Buch. Acum, bunăoară, cînd campania de recoltare este în toi, ei merg de multe ori, în timpul lor liber, pe ogoarele gospodăriei agricole colective și ajută la strînsul cartofilor.

Miine vom avea ore interesante

Fără îndoială că nu există copil care să nu fi aflat despre Jocurile Olimpice. Anul acesta, sunetele de argint ale trîmbițelor, vestind deschiderea celei de a XVIII-a ediții, la zece octombrie, vor săgeta văzduhul deasupra marelui stadion din Tokio.

O întrebare se pune în mod firesc în legătură cu acest eveniment: cînd au fost inițiate Jocurile Olimpice, în ce loc? Răspunsul îl aflăm deschizînd paginile istoriei cu multe secole în urmă. Întreceri sportive de mare amploare, Jocurile Olimpice s-au desfășurat mai întîi în cîmpia Olimpia, din vechea Eladă, apoi au antrenat rînd pe rînd toate cetățile grecești din antichitate.

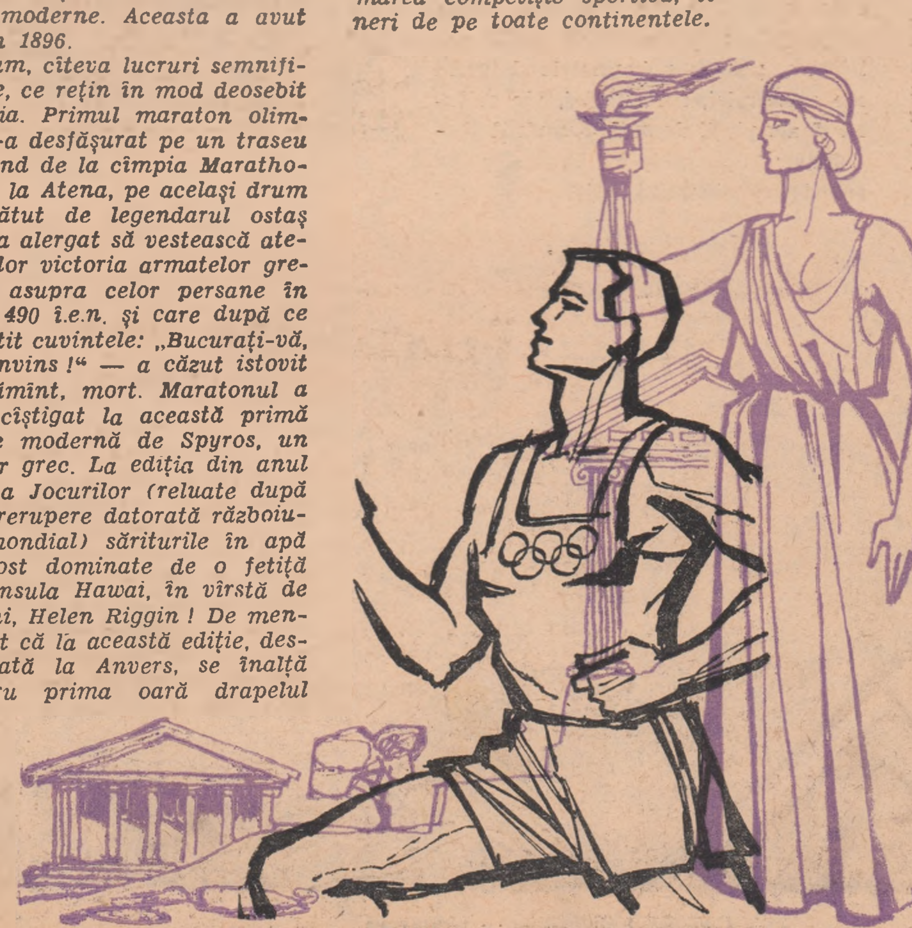
Jocurile Olimpice se organizau la fiecare patru ani și începeau cu o procesiune solemnă, după care aveau loc întreceri de alergare, aruncarea discului, curse de care și alte întreceri sportive ce durau cinci zile. Cei care ieșeau învingători primeau o cunună din ramuri de măslin sălbatic și se întorceau în cetățile lor în mare cinste, pe care antice. De reținut că pe timpul desfășurării întrecerilor încetau orice învrăjbiri și conflicte dintre cetățile grecești, instituindu-se un fel de armistițiu — așa-numita „pace olimpică".

Jocurile Olimpice antice au existat neîntrerupt din anul 776 î.e.n. pînă în anul 394 e.n., cînd au fost desființate printr-un edict al împăratului roman Theodosiu I. Ele aveau să reînvie după multe veacuri, în epoca modernă, datorită marelui pedagog și animator sportiv Pierre de Coubertin. Ședința în care s-a hotărît reluarea Jocurilor Olimpice a avut loc la Sorbona, în Paris, la 23 iunie 1894, și, în amintirea întrecerilor antice, în mod simbolic, s-a hotărît ca Atena să fie gazdă a primei ediții a Jocurilor Olimpice moderne. Aceasta a avut loc în 1896.

Cînd au fost inițiate Jocurile Olimpice

Acum, cîteva lucruri semnificative, ce rețin în mod deosebit atenția. Primul maraton olimpic s-a desfășurat pe un traseu pornind de la cîmpia Marathonului la Atena, pe același drum străbătut de legendarul ostaș care a alergat să vestească atenienilor victoria armatelor grecești asupra celor persane în anul 490 î.e.n. și care după ce a rostit cuvintele: „Bucurați-vă, am învins!" — a căzut istovit la pămînt, mort. Maratonul a fost cîștigat la această primă ediție modernă de Spyros, un păstor grec. La ediția din anul 1920 a Jocurilor (reluate după o întrerupere datorată războiului mondial) săriturile în apă au fost dominate de o fetiță din insula Hawai, în vîrstă de 13 ani, Helen Riggin! De menționat că la această ediție, desfășurată la Anvers, se înalță pentru prima oară drapelul olimpic și se rostește, solemn, jurămîntul olimpic, redactat cu două decenii înainte de Pierre de Coubertin: „Jurăm că vom lua parte la Jocurile Olimpice în luptă dreaptă, respectînd regulamentul și dornici să ne întrecem în spiritul adevăratei sportivități, pentru gloria țării noastre și a sportului". Două ediții mai tîrziu, în 1928, a fost aprinsă pentru prima oară flacăra olimpică, flacără reaprinsă și anul acesta, în Olimpia, și purtată de brațe puternice, pașnice, pînă în îndepărtatul Tokio, unde își dau întîlnire, în marea competiție sportivă, tineri de pe toate continentele.

Prezențe romînești

RECENT S-A DESCHIS PRIMUL TÎRG INTERNAȚIONAL DE LA ALGER. Țara noastră este prezentă cu un pavilion în care sînt expuse, printre altele, un panou ce înfățișează o sondă tip 4 LD-150/A, sape de foraj în original, vitrine cu diapozitive prezentînd utilaj chimic și rafinării, tractoare, o basculantă de 5 tone, un autocamion „Carpați", numeroase mașini-unelte, motoare electrice, precum și o variată gamă de bunuri de consum.

LA ATENA a luat sfîrșit deunăzi cel de-al 18-lea Congres și Festival al Asociației internaționale de cinematografie științifică. S-au prezentat aproape 200 de filme din numeroase țări ale lumii. Din R. P. Romînă au fost prezentate 11 filme la secțiile de cercetare științifică, învățămînt superior, popularizare etc. Filmul romînesc „Sub aripa vîntului", realizat de Studioul „Al. Sahia", în regia lui Ion Bostan, a fost distins cu Diploma de onoare.

ZILELE TRECUTE A AVUT LOC CEL DE-AL XI-LEA CONGRES INTERNAȚIONAL AL CÎNTECULUI DE LA TOULOUSE, la care au participat cîntăreți din 17 țări. Cîntăreții romîni Viorica Guguianu și Ludovic Spiess s-au bucurat de un strălucit succes: ei au obținut, fiecare, Marele premiu al concursului de la Toulouse.

CENTENARUL UNIVERSITĂŢII BUCUREŞTI

de DUMITRU ALMAŞ

Universitatea Bucureşti împlineşte, în toamna aceasta, o sută de ani de existenţă. Iată un eveniment de cea mai mare însemnătate ştiinţifică şi culturală. Întîi pentru că e vorba de cea mai de seamă instituţie de învăţămînt superior din ţară. Apoi pentru că, într-un secol de activitate, Universitatea Bucureşti a pregătit sute de mii de cadre ştiinţifice şi culturale, care au ajutat la propăşirea ţării şi la îmbunătăţirea vieţii poporului. Şi, în al treilea rînd, pentru că acest centenar, împreună cu centenarul Universităţii „Alex. I. Cuza“ din Iaşi, sărbătorit anii trecuţi, dovedeşte încă o dată că învăţămîntul universitar la noi e vechi, are o bază solidă, o tradiţie sănătoasă şi înfăptuiri cu care se poate oricînd mîndri.

Ca să înţelegem mai limpede însemnătatea acestei sărbători, hai să facem cîţiva paşi pe firul istoriei. Şi ce ne arată istoria despre Universitatea Bucureşti?

Ne arată că o şcoală de învăţămînt superior a început să funcţioneze în ţara noastră încă din 1694, adică de acum 270 de ani. Se chema „Academia domnească de la Sf. Sava“ şi a întemeiat-o domnitorul Constantin Brîncoveanu. Aşa după cum, pe atunci, în universităţile apusene se învăţa în limba latină, aici, în Academia domnească, se preda în limba greacă, a doua limbă de mare cultură din evul mediu.

Obiectele de învăţămînt erau cele specifice vremii: logica, poetica, retorica, dar şi fizica şi cosmografia. La Academia domnească au învăţat ştiinţa cea mai înaltă de pe atunci nu numai feciori de boieri din ţară, ci şi tineri din toate ţările vecine. Ţarul Petru I al Rusiei, de pildă, a trimes în 1705 tineri să studieze la Bucureşti. Profesorii, cei mai mulţi greci din Constantinopol, s-au dovedit a fi iluştri oameni de ştiinţă şi pedagogi maeştri.

Cu unele mici întreruperi, şi mereu reorganizată, Academia domnească de la Sf. Sava a funcţionat pînă la începutul secolului al XIX-lea.

Dar în tot acest timp poporul nostru s-a dezvoltat mult. Nevoile lui culturale au tot sporit. Limba romînă se îmbogăţea cu o literatură originală. Conştiinţa naţională lumina tot mai puternic minţile şi inimile poporului din cele trei ţări romîne: Moldova, Ţara Romînească şi Transilvania. Şi deşi un dregător din divanul lui Vodă Caragea mai susţinea că: „filozofia în romîneşte nu se poate“, totuşi, în 1818, învăţatul şi inimosul Gh. Lazăr, venit din Avrigul Transilvaniei, a înfiinţat, tot la Sf. Sava, o şcoală superioară în limba romînă. Şi a dovedit tuturor că limba romînă poate exprima cele mai înalte idei. Elevii lui Lazăr: Eufrosin Poteca, Eliade Rădulescu, Petrache Poenaru, au dus şcoala asta mai departe. Aici au învăţat carte Nicolae Bălcescu, Ion Ghica, T. Aman, Alex. Odobescu şi alţi oameni de ştiinţă şi artă din secolul al XIX-lea.

Îmbunătăţindu-şi mereu programul, Şcoala de la Sf. Sava primea în 1850 misiunea „să dea statului slujbaşi destoinici“

În 1851 s-a deschis în Bucureşti o şcoală specială de ingineri şi o facultate de legi (drept). Apoi o şcoală superioară de medicină.

Dar în 1859, prin voinţa şi lupta poporului, s-a înfăptuit unirea dintre Ţara Romînească şi Moldova. Romînia era acum o ţară mărişoară. Nevoile administrative, culturale, ştiinţifice, sporeau văzînd cu ochii. Universitatea din Iaşi, înfiinţată în 1860, nu mai putea face faţă. De aceea, îndată după începutul domniei lui Cuza Vodă, s-a înfiinţat o „Facultate filozofică“ în Bucureşti. *Iar prin decretul semnat de Alex. I. Cuza în iulie 1864 se înfiinţa Universitatea Bucureşti, cu trei facultăţi: de ştiinţe, de litere şi filozofie şi de drept.* Alcătuitorii primului program de funcţionare a universităţii au fost profesorii V. Boerescu şi G. Costafom.

Şi aşa, prin actul de întemeiere din 1864, a început să funcţioneze Universitatea din Bucureşti. Un început modest, în luptă cu mari lipsuri şi greutăţi: nu exista local, nu existau programe şi cursuri, nu existau laboratoare şi clinici, nu existau profesori. Dar iată că, prin munca dîrză şi devotată ştiinţei şi culturii, o mînă de oameni au biruit greutăţile.

Diferite legiuiri ca, de pildă, cea din 1898, dată de Spiru Haret, au îmbunătăţit mult programul facultăţilor care alcătuiau Universitatea Bucureşti. Însemnat este faptul că legea lui Haret a arătat o deosebită grijă pentru învăţămîntul ştiinţific: matematica, fizica, chimia. În anul universitar 1864—1865 Universitatea Bucureşti înscria 143 de studenţi, pregătiţi de vreo 15—20 de cadre didactice. În 1915—1916 erau 4 300 de studenţi şi cam 170 de cadre didactice. Astfel, în jumătate de secol, Universitatea Bucureşti se rînduia printre cele mai de frunte centre universitare europene.

Dar n-a fost deloc uşor pînă s-a ajuns aici. La început taxele pentru studenţi erau mari; cămine şi cantine —, nici pomeneală. S-au zbătut mult oamenii de bine şi de cultură pînă au izbutit, în preajma anului 1890, să construiască o Universitate încăpătoare, pe măsura nevoilor tineretului şi corespunzătoare dezvoltării ştiinţelor.

Apoi, în ciuda multor greutăţi, în perioada dintre cele două războaie mondiale, Universitatea Bucureşti a crescut încă şi mai repede. S-au ridicat două localuri mari: Universitatea, aşa cum o vedem azi, şi Facultatea juridică, l-a care s-au mai adăugat Facultatea de Chimie şi cea de Ştiinţe Naturale. În aceeaşi vreme s-au îmbogăţit laboratoarele şi bibliotecile. S-au creat cămine şi cantine studenţeşti. Dar, în acea vreme, se dădeau încă prea puţine fonduri pentru universitate. Numărul burselor era tare mic, în comparaţie cu lipsurile studenţilor, fii de oameni ai muncii. În schimb taxele de examene şi de licenţă erau foarte mari: puţini le puteau plăti. Situaţia s-a agravat în timpul celui de al doilea război mondial. Totuşi, profesorii şi studenţii nu s-au lăsat înfrînţi. Prin munca lor stăruitoare cultura şi ştiinţa universitară au progresat. Mulţi dintre profesori au ridicat glas hotărît în apărarea libertăţii, a omeniei şi a păcii, protestînd împotriva fascismului şi a războiului.

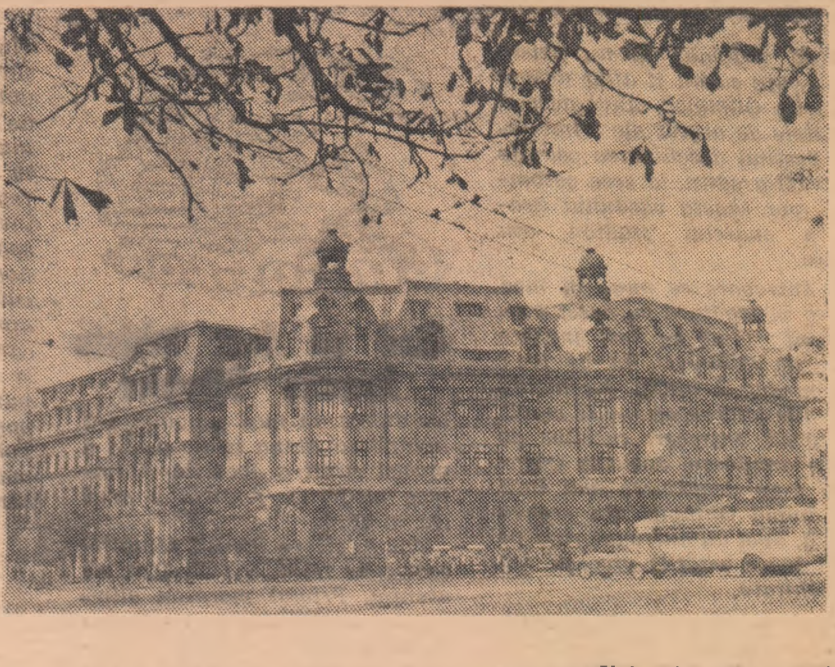
Dar Universitatea Bucureşti şi-a înnoit chipul şi structura mai ales după instaurarea puterii democrat-populare. De atunci, şi mai cu seamă după reforma din 1948, a început o fază nouă, bogată în realizări, cum nu cunoscuse pînă atunci. Mai întîi Universitatea a căpătat un caracter democratic. Azi pot învăţa la universitate toţi fiii de muncitori, ţărani şi intelectuali care se străduiesc şi sînt capabili să înveţe. Azi Universitatea este mult mai bine şi mai complet organizată. Are 12 facultăţi, unde se pregătesc specialişti de înaltă calificare, pentru principalele domenii ale economiei, ale ştiinţei, ale culturii şi ale vieţii de stat. Numărul studenţilor şi al cadrelor didactice a sporit considerabil. Ştiţi cîţi studenţi frecventează azi Universitatea Bucureşti? 13 435. Comparaţi cu numărul studenţilor de acum 100 de ani şi veţi vedea că a sporit cam de 100 de ori. Şi unde mai pui că azi mai funcţionează şi Universităţile din Cluj, Iaşi, Timişoara, institutele politehnice plus alte multe institute de învăţămînt superior. Aşa că numărul studenţilor azi trece de 112 000, adică de aproape 1 000 de ori mai mult decît avea Bucureştiul în 1864. Învăţătura şi educaţia studenţilor din Universitatea Bucureşti este încredinţată celor 1 206 cadre didactice, bine şi multilateral pregătite.

Cum de s-a putut ajunge la asemenea rezultate mai mult decît bune?

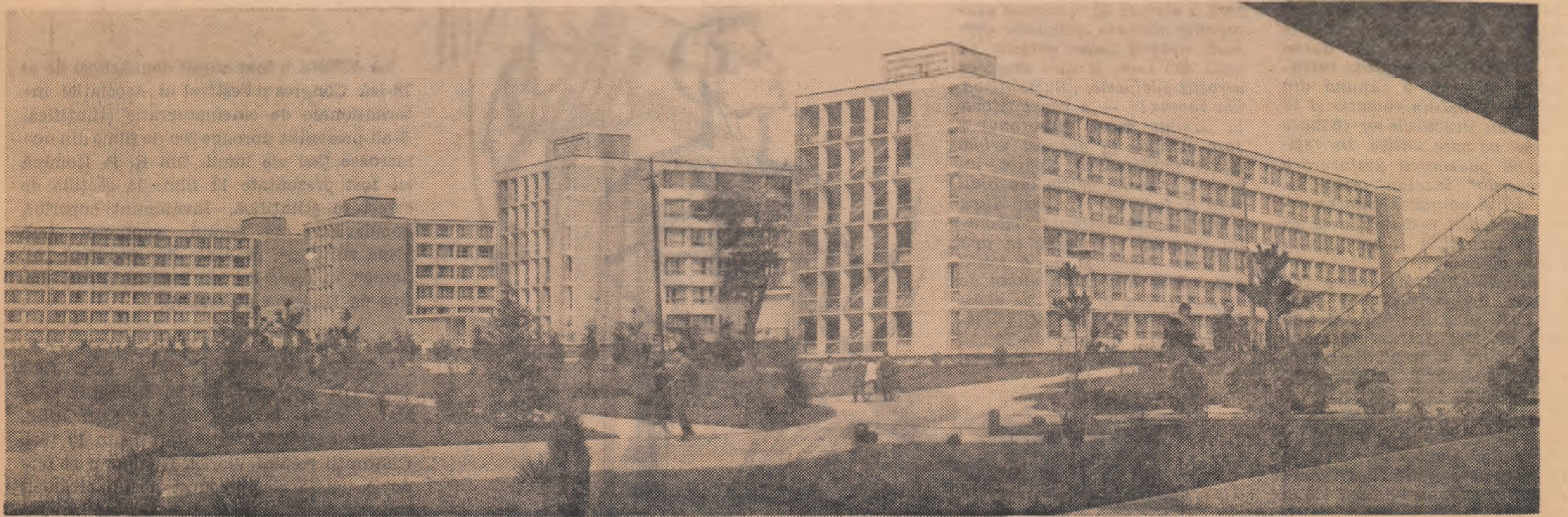
Întîi pentru că Partidul Muncitoresc Romîn şi statul nostru democrat-popular poartă o grijă deosebită învăţămîntului superior. Studenţii nu mai plătesc taxe; lucrează în biblioteci şi laboratoare modern înzestrate, au cămine confortabile şi cantine spaţioase. Mai bine de 40% dintre studenţii de azi sînt bursieri. În cei 100 de ani de existenţă, Universitatea Bucureşti a pregătit oameni de ştiinţă vestiţi în ţară şi chiar în lume. Să amintim pe cîţiva: matematicieni ca Gh. Ţiţeica, Traian Lalescu, D. Pompei sau Stoilov, chimişti ca G. G. Longinescu şi C. Istrati, istorici ca Tocilescu, Iorga şi Pîrvan, medici ca I. Cantacuzino, G. Marinescu şi C. I. Parhon şi mulţi, mulţi alţii.

Toate aceste înfăptuiri îndreptăţesc nădejdea că, păşind în al doilea centenar, universitatea bucureşteană, îşi va desfăşura o activitate încă mai rodnică şi mai frumoasă, ajutînd şi mai mult propăşirea ştiinţei şi a culturii, formînd cadre mereu mai bine pregătite pentru opera măreaţă de desăvîrşire a construcţiei socialismului, operă pe care întregul popor, călăuzit de partid, o duce la bun sfîrşit.

Acum, la sărbătoarea centenarului, să revenim şi noi, cei mai tineri şcolari, cu o veche urare studenţească: „Vivat, crescat, floreat alma mater Universitas Bucurestensine!“ Să trăiască, să crească, să înflorească buna mamă Universitatea Bucureşti!

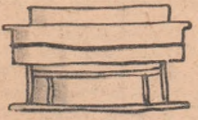

Universitatea Bucureşti

Complexul studenţesc — Grozăveşti

Din ultima bancă

(Urmare din pag. 1)

ție cu lecție. Firește, această idee este valabilă pentru toți școlarii. Și pentru clasa a VIII-a cu atît mai mult, cu cît ei au de dat anul acesta două examene importante.

În clasa a VI-a. A mă așez tot în ultima bancă. Este locul meu preferat, deși la școală am stat întotdeauna în banca a treia pe rîndul de la perete. Dar de atunci a trecut mult timp...

Pe caiete, creioanele aleargă cu ușurință. Mă ridic puțin și mă uit peste umărul vecinului meu din față.

to make good friends with... a se împrieteni cu...

to listen to=a asculta (ceva)

to obey=a asculta (de cineva).

Copiii pronunță frumos, corect. Tovarășa profesoară Herescu îi încurajează și vorbește cu ei englezește. Micile ei povestioare i-a făcut pe copiii acestei clase să îndrăgească limba engleză.

*

A și trecut o lună de școală. Parcă ieri v-ați reintîlnit după o vacanță lungă, frumoasă și plină de impresii. Școala miroase încă a vopsea proaspătă, copiii au uniformele curate și cravatele bine călcate. Priviți de aici, din ultima bancă, seamănă cu un cîmp plin cu flori. Ochii lor sînt luminoși, privirea serioasă, gravă.

Materiile mai vechi sînt asemenea unor prieteni apropiați. Cele noi sînt încă pline de necunoscut. Curînd, însă, nu vor mai fi. Fiecare zi de școală înseamnă încă o cunoștință în plus adunată la cele vechi.

Și toate laolaltă înseamnă drumul spre știință, drumul spre însușirea cît mai multor cunoștințe.

Lecțiile de științele naturii se completează cu ajutorul mulajelor, planșelor. Și astfel lucrurile sînt mult mai clare și noțiunile concrete.

Clasa a VII-a a aceleiași Școli medii „Mihail Sadoveanu“ are anul acesta un obiect nou: chimia. Lecțiile în laborator sînt toate deosebit de interesante.

Fotografii: Gr. PREPELIȚA

Peste trei zile încep Jocurile Olimpice de la Tokio

Tokio, capitala Japoniei, împodobită mai frumos ca oricînd cu drapelele tuturor țărilor participante la Olimpiadă, cu lampioane pe care numai japonezii știu să le facă cu atita măiestrie, este gata pentru grandioasa întrecere a sportivilor lumii. Pretutindeni, pe bulevarde, în parcuri, în sălile de teatru sau cinematografe, în restaurante, sportivii se bucură de o deosebită atenție din partea locuitorilor minunatului oraș. La Tokio au sosit mii de turiști străini din 97 de țări ale lumii nerăbdători să asiste la întrecerile celor mai buni sportivi. Se fac tot felul de pronosticuri Sportivii romîni sînt în centrul atenției. Ei sînt invitați la redacțiile diferitelor ziare, la televiziune, sînt asaltați de operatorii cinematografici. Nu există zi în care ziarele de mare tiraj din Japonia să nu relateze despre sportivii romîni. După buna lor comportare de la Campionatele mondiale din 1961 și din cadrul „Săptămînii sportive internaționale“ organizată anul trecut, luptătorii romîni sînt apreciați aici cu șanse serioase la locuri fruntașe. Ca de altfel și voleibaliștii, scrimerele, caiaciștii... Nu mai vorbim de Iolanda Balaș care în permanență este înconjurată de simpatiile cucerite în toată lumea. De asemenea, fotbaliștii noștri se bucură de o mare atenție. În meciul amical susținut cu reprezentativa secundă a Japoniei, pe care a învins-o cu 2—0, ei au fost aplaudați pentru jocul frumos și tehnic.

Au mai rămas doar trei zile pînă cînd pe Stadionul Național din Tokio va intra ultimul schimb cu flacăra olimpică, au mai rămas doar trei zile pînă cînd binecunoscutul gimnast japonez Takasi Ono va depune — în numele tuturor participanților la jocuri — jurămîntul olimpic în cadrul ceremonialului de deschidere a Olimpiadei.

Le dorim sportivilor romîni succese și să se întoarcă acasă cu cît mai multe medalii olimpice!

Din palmaresul nostru olimpic

Știți cind a cucerit țara noastră prima medalie olimpică de aur? În anii regimului nostru de democrație populară. În ce an? În iulie 1952 cu prilejul celei de a XV-a ediții a Jocurilor Olimpice de la Helsinki. Ziua de 20 iulie 1952 va rămîne inscrisă cu litere de aur în istoria sportului romînesc. În această zi, la proba de armă liberă, calibru redus, 40 de focuri culcat a fost cucerită medalia de aur.

Patru ani mai tîrziu în Australia, la Melbourne, la cea de-a XVI-a ediție a J.O., sportivii romîni se afirmă cu și mai multă tărie. La această ediție ei cuceresc încă cinci medalii de aur ridicînd faima sportului romînesc pe culmi și mai înalte. Cîștigătorii noilor medalii olimpice au fost Leon Rotman la canoe simplu, viteză și fond, cuplul Ismailciuc — Dumitru la canoe dublu viteză, Nicolae Linca la box și Ștefan Popescu la pistol viteză.

Dovedind o nețărmurită dragoste față de patrie, la cea de-a XVII-a ediție a J.O. de la Roma, sportivii noștri cuceresc noi medalii de aur. Iolanda Balaș la săritură în înălțime, Ion Dumitrescu la tir și Dumitru Pîrvulescu la lupte greco-romane.

DRAGI SPECTATORI,

Mă numesc robotul I.R.12 şi-am fost construit de Ştie Tot. Apariţia mea pe scenă a stîrnit haz în rîndul copiilor; iată de ce colegii mei au hotărît ca eu să fac prezentările de rigoare, deşi nu sînt personaj principal. Vă daţi seama, am fost atît de emoţionat încît era cît pe ce să fac cîteva tumbe şi să joc niţel box (cum a simţit Duţu pe propria-i piele), dar mi-am dat seama că trebuie să fiu un robot disciplinat De aceea, am răspuns la apel: „Aici I.R.12. Ordonaţi, execut trei porunci“. Pe dată. Ştie Tot, şi Motanul încălţat, şi Cenuşăreasa, şi cei trei zmei, şi Ilenuţa mi-au poruncit, în primul rînd, să povestesc cîte ceva din păţaniile lui Duţu, în al doilea rînd să explic despre ce spectacol este vorba şi-n al treilea rînd, să trec în revistă repertoriul teatrului. Drept care mă conformez

Cu Duţu am făcut cunoştinţă la reşedinţa lui Ştie Tot. Duţu a rămas tare impresionat de lumea ciberneticii ce i s-a înfăţişat ochilor. Numai că, nimerise aici în împrejurări nu tocmai plăcute pentru el; iată de ce nu-mi pare rău că, pînă să-l ascult cu bunăvoinţă, l-am cam băgat în sperieţi cu aparatele mele. Duţu devenise de curînd pionier, dar cravata roşie nu o avea la gît. De ce? Ei, aici se află cheia păţaniilor lui. După cum se vede, el uitase prea repede de îndatoririle pe care le avea, căci altfel cum ar fi determinat-o pe Ilenuţa, surioara lui, să mintă? Cum a putut să nu se ţină de cuvînt faţă de Nelu, cu care trebuia să repete lecţiile pentru teza de matematică? Şi cum a fost în stare să se ducă la joacă, o dată ce nu învăţase? Dispărîndu-i cravata roşie în împrejurări misterioase, Duţu porneşte în căutarea ei, cu ajutorul Ilenuţei. Poposeşte pe tărîmul basmelor, apoi la reşedinţa lui Ştie Tot. Aş mai vrea să povestesc amănunte, dar sînt un robot şi trebuie să mă exprim concentrat. Duţu stă lîngă mine, nu mă slăbeşte din ochi; îmi aduce aminte să subliniez că a devenit băiat de treabă. Asta, doar am dorit-o cu toţii

Acum, vă anunţ că întîmplările relatate mai sus se petrec în piesa *„N-a fost nici un zmeu de vină“* de *Viorica Huber*, piesă cu care s-a deschis noua stagiune a Teatrului de păpuşi din Piteşti. În repertoriul teatrului se află şi alte piese noi ca, de pildă, *„Cobza şi fluierul la şcoala de muzică“ de Valentin Silvestru şi „Petrică Făt-Frumos“* de *Aurel Anchidin*.

Dragi spectatori, aici este robotul I.R.12. Teatrul de păpuşi din Piteşti şi-a deschis stagiunea. Vă aştept cu nerăbdare la spectacol!

Pt. conf. M. DIACONU

Desen: **STELA CREŢU**

Cravata de pionier

Port în cravata mea de pionier
Simbolul viu al luptelor de ieri
Şi-al celor din prezent îl duc spre mîine
Cu braţele, cu sufletul din mine.

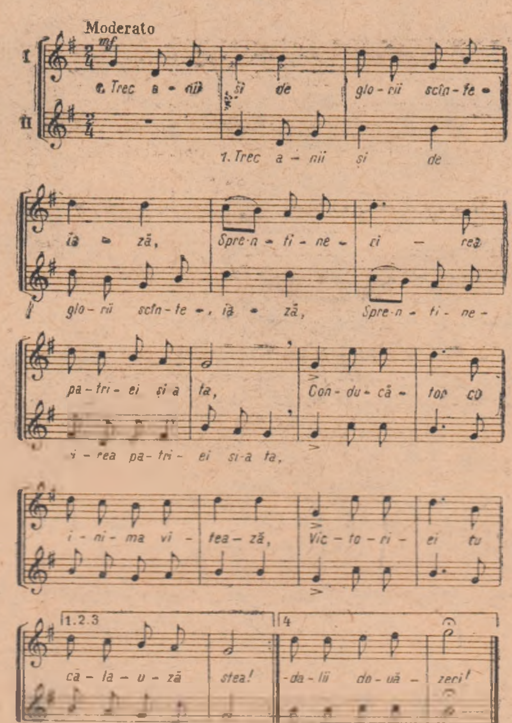
Sînt cel ce-nvaţă-ntre pereţi de şcoală,
În ţara mea cu zare triumfală,
Cel care strînge-n veri, pe mirişti, spice
Şi-n sfere-albastre o să se ridice.

Şi preţuind buni luptători în oameni
Îmi spus: „Cu ei, ca mîine, să te-asameni!“

ION RAHOVEANU

Anii ţării

Text: *ION SEREBREANU*

Muzica: **T. BORDEIANU**

Trec anii şi de glorii scînteiază,
Spre-ntinerirea patriei şi-a ta,
Conducător cu inima vitează,
Victoriei, tu călăuză stea!

Carpaţii noştri să ne dăruiască
Plămîni de cremeni pentru imnul nou,
Să-ncununăm azi ţara romînească,
Şi flamura partidului erou!

Ne dă largi braţe Dunărea-fecioară,
Să-mbrăţişăm cu dragoste la piept,
Să-mbrăţişăm tot mai frumoasa ţară,
Să-mbrăţişăm stegaru-i înţelept!

Din ziua mare a eliberării
Trec ani de înfăptuiri slăvite-n veci.
Ca douăzeci de sori pe pieptul ţării
Răsar lucind medalii douăzeci!

Cine ştie, scrie!

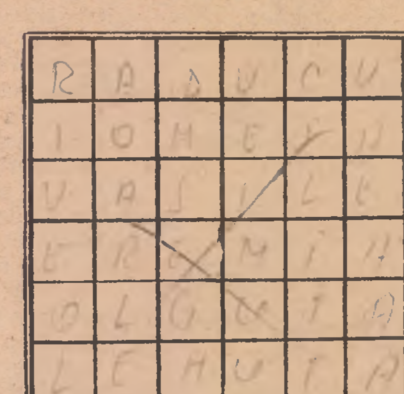
Jucătorii stau grupaţi în două echipe de cîte 8—10 pionieri. Fiecare pionier are la el o bucată de hîrtie şi un creion. În timpul jocului, pionierii nu au voie să vorbească între ei. Conducătorul jocului pronunţă, de exemplu, cuvîntul *cărbune* şi imediat dă semnalul de începere a jocului. Primii pionieri din fiecare echipă aleargă o distanţă de 8—10 paşi pînă la un punct unde se găseşte aşezată, pentru acest joc, o bancă. Acolo, pe capătul băncii, pionierii scriu pe hîrtia pe care o au asupra lor una din localităţile unde ştiu ei că se găseşte în ţara noastră cărbune. Împăturesc hîrtia şi o pun lîngă bancă, pe partea dinspre echipa lor. Aleargă înapoi la echipă şi ating pe următorul pe umăr. Acesta pleacă şi scrie şi el o localitate pe bucata lui de hîrtie. Jocul se termină cînd ultimul pionier a scris răspunsul lui. Rezultatul se stabileşte prin acordarea a 10 puncte pentru fiecare localitate exact indicată. Pentru că pionierii nu comunică între ei răspunsurile, pot exista două sau mai multe localităţi repetate în răspunsurile unei echipe. În cazul acesta, specificăm că punctele se acordă pentru localităţile exact indicate, fără ca acestea să fi fost repetate. Deci, dacă o grupă are 10 răspunsuri bune, dar din care nu reies decît 6 localităţi exact indicate, — celelalte patru fiind repetări — se acordă 6 × 10 puncte = 60 de puncte. Cîştigă echipa cu punctajul cel mai mare.

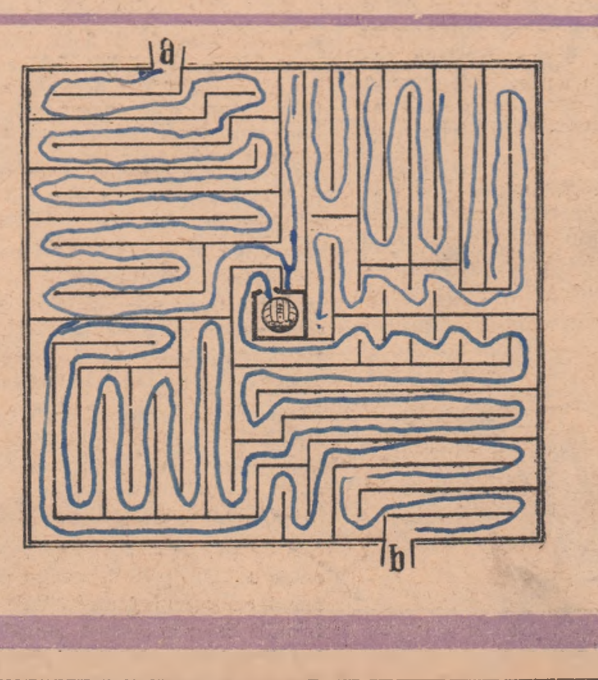
„7 nume din 6“

Răducu, Ioneia, Vasile, Eremia, Olguţa, Lenuţa.

Aşezaţi cele 6 nume de mai sus în careul alăturat, în aşa fel încît pe vertical să descoperim un al şaptelea nume.

Care este acela?

UNDE ESTE MINGEA?

Doi pionieri se joacă cu o minge în apropierea unui labirint de tufe. La un moment dat, mingea sare şi cade în centrul labirintului, aşa cum o vedeţi înfăţişată în desenul alăturat. Cei doi copii se reped după minge, intrînd unul prin orificiul „a“, celălalt prin orificiul „b“.

Care din cei doi pionieri va reuşi să ajungă la minge?

PETRE BOKOR

Dragi cititori, trimiteţi dezlegările acestor jocuri pe adresa redacţiei: „Scînteia pionierului“ Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii“, telefon 17 60 10. 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“

40361